

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Орган на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Кореняк“

Броя 3 лв.	Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежесечно.	Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септември“ № 23.	Обявления се приематъ по споразумѣние.	Броя 3 лв.
---------------	--	---	---	---------------

Съдържание.

1) Мъчно разбираеми истини; 2) Полскитъ и турскитъ журналисти въ Варна — отъ Я. Р. 3) Гроздовъ курортъ и гроздова борса въ Варна; 4) Епилепсията — отъ Д-ръ К. Караджовъ; 5) Нови интернационални аграрно-стопански въпроси; 6) Обществена хроника; 7) Дружествени вести; 8) Обявления.

Мъчно разбираеми истини.

Има нѣща и истини сами по себеси прости и несложни, но които за голѣмо очудване мъчно се разбиратъ и възприематъ отъ съвременното общество. Както всѣка истина, тѣ най-сетне ще възтържествуватъ: следъ дълги усилия и борби ще се разбератъ и възприематъ и тогава всички ще се чудятъ, какъ така толкова дълго време не можехме да разберемъ тѣзи прости очевидни истини и че сж били нуждни голѣми и дълги борби и даже жертви за да бждатъ тѣзи прости истини възприети и общопризнати.

Преди петъ години основателитъ на нашето дружество провъзгласили, между другото, тая проста и очевидна истина, че варненската община, както и всѣка друга общинска единица, е едно общо голѣмо стопанство и че управители на това стопанство трѣбва да бждатъ не нашитъ политически партии т. е. собствено партизански котерии, а опитни стопани имащи единственъ интересъ да уреждатъ общинското стопанство, а не да деватъ чрезъ общината подкрепа на своитъ мѣстни политически котерии. Разни могатъ да бждатъ схващания и разбирания по уреждането на общинското стопанство. По тоя въпросъ сжществуватъ разни научни теории и има множество научни съчинения (Да машке, Тотоманцъ, Албертъ Шоу, д-ръ Рисъ, Richard von Kaufmann, Максимовъ и др.). На основание на това могатъ даже да се образуватъ разни стопански партии съ разни чисто стопански програми; но тѣзи партии не ще иматъ нищо общо съ нашитъ политически котерии. Такова нѣщо често се е случвало и другаде. Най-добре ще обясни казаното единъ примѣръ: Едни искатъ съ помощта на заемъ да регулиратъ и украсятъ града като се надѣватъ чрезъ това да привлѣкатъ повече чужди по-

сетители и гости, отъ което градътъ имъ би извлѣкълъ известна полза. Други, напротивъ, се обявяватъ противъ заема и се отказватъ отъ пресилена регулация на града съ чужди капитали, които споредъ тѣхъ, само би обременили градскитъ финансии, а ползата за града би била твърде съмнителна.

Петгодишния периодъ отъ времето на провъзгласяването отъ кореняшкото сдружение на тая проста истина не бѣше, за жалостъ, достатъченъ, за да убеди всички варненски граждани, безъ разлика на разни политически убеждения, че нашето дружество провъзгласило тогава една неопровержима истина, която никой не може да отрече, но която не всички искатъ или иматъ сметка да я признаятъ. Напротивъ, поради обявената отъ насъ истина се предприе отъ заинтересувани партизани кръстоносенъ походъ противъ нашето сдружение. Целта имъ бѣше да разтурятъ нашето дружество, защото проповедванитъ отъ него идеи и истини не имъ понасяха. Но какъ да стане това? Избраха най-лесното средство; Calumniare audacter, semper aliquid haeret (смѣло клевети, винаги ще се намери нѣщо). Верно е, че доста ни напакостваха, но не ни сломиха. Нѣкои отъ нашитъ съмишленици се уплашили отъ клеветитъ, други се откаели, но въ края на краищата нашитъ противници бѣха принудени отъ стеклитъ се обстоятелства да сключатъ съ насъ миръ и да поискатъ нашата подкрепа при управлението на града. Това доказа на всички, че обвинението противъ насъ не сж били нищо друго, освенъ общеизвестна партизанска маневра. А пъкъ за нашитъ идейни членове това е убедително насърчение, че не бива да се отчайваме отъ никакви атаки, но на противъ съ още по-голѣмо усърдие да проповѣдваме нашитъ

неопровержими истини. Ще дойде день, когато обществено то мнение ще застане напълно отъ къмъ нашата страна и то не само за това, че ще възтържествува провъзгласената отъ насъ истина, но още и защото, че самитъ икономически — стопански условия ще ни помогнатъ къмъ победата.

Кой не познава забатаченото финансово положение на общината? То се дължи не само на общата финансова и икономическа криза въ страната, но въ много по-голѣма частъ на партизански управления на общината. Нашата община е забатачена по отдавна, когато не е имало още днешната всеобща криза. Вече преди 10 години общината е престанала да плаща редовно на чиновникитъ. Има множество чиновници неплатени отъ тогава и до днесъ подъ предлогъ, че нѣмало пари, които парите за други цели се намирали. Характерно при това е, че разни общински тузове, по близки на касата, сж получавали редовно и точно своитъ заплати и днесъ нѣматъ да зиматъ нито стотинка, когато среднитъ и дребнитъ чиновници чакатъ напразно и до днесъ да получатъ своята нещастна зиманка и за тѣхъ се нѣма пари... Ний не желаемъ да разправяме днесъ за тѣзи „други цели“, защото тѣ сж общоизвестни и принадлежатъ може би вече на миналото. Сегашнитъ управници вече се стреснаха. И не можеше да бжде друго яче: днесъ всички общински ресурси сж изчерпани, не останаха неизползувани въпреки закона специалнитъ фондове (пенсионнитъ одръжки на чиновникитъ, чиновническия пенсионенъ фондъ, училищенъ фондъ) похарчени за нетолкова нуждни работи.

Ний напълно одобряваме взетитъ финансови мѣрки на сегашния кметъ и съветникитъ, колкото се отнася до известни економии. Между другото бихме желали да се намалятъ прекаленитъ заплати на нѣкои чиновници и да се ликвидира постепенно съ неизплатенитъ заплати на бившитъ бѣдни чиновници. Другъ е въпросътъ за финансовата политика на общината изобщо. При всико това сме убедени, че това е само временно отрезвление. Догдето нашата община се управлява не отъ своитъ „стопани“, а отъ партийнитъ градски бюра, не може да се очаква нищо про-

Полскитъ и турскитъ журналисти въ Варна.

Варна известна презъ много столѣтия като важенъ крайморски търговски пунктъ, съ изгубването на Добруджа започнала да клони къмъ упадъкъ. За да навакса изгубеното, Варна потърси нови източници за своето сжществувание. Тя изпозва удобното си крайморско разположение и се приготви да стане всемирно морско лѣтовище. Като такава то има още много недостатъци, но отъ това, което до сега е направено и отъ усиленитъ реклами Варна стана вече доста известна не само като търговски градъ, но и като доста удобенъ морски курортъ. А пъкъ тая година обстоятелствата се сложиха така, че въ мащабъ известната до скоро Варна, се събраха на конференция полскитъ, турскитъ и българскитъ журналисти. Какво на гледъ невѣроятна историческо събитие! 1444 год. Владиславъ Варненчикъ се сражава около Варна съ турцитъ за да ги изгони отъ Европа и да освободи покоренитъ отъ тѣхъ християнски народи. Войната е била

национална, но резултатъта е билъ трагиченъ. Тогава поляцитъ, руситъ*) и маджаритъ сж били врагове на турцитъ. Българитъ не сж могли да бждатъ освободени и трѣбваше още нѣколко столѣтия да пшкатъ подъ турския режимъ. Днесъ историята отваря нови страници; нѣкогашнитъ врагове днесъ намериха общи допирни интереси и така стана възможно да се събератъ тѣхнитъ журналисти за да се опознаятъ и да изработятъ една програма за взаимно приятелско сътрудничество. Така неочаквано се кръстосаха и сложиха историческитъ събития и Варна става вече известна не само като търговско пристанище и морско лѣтовище, но още и като градъ възможенъ и удобенъ за международни конференции.

Какво значение може да има за България, а специално за Варна конференцията на упоменатитъ журналисти? Както въ Варна, така после въ София се държаша разни речи и се развиха разни програми за бждещото сътрудничество. Речитъ изказвани при такива случаи носятъ обикновено куртоазенъ характеръ: може да има много интимни и приятелски пожелания, обаче ще стане

*) Публицисти не познаващи добре събитията отъ 1444 год. обикновено не споменаватъ нищо за участие на мало рускитъ войски въ Владиславовия походъ. Полскитъ публицисти нарочно премълчаватъ този фактъ.

грамно и трайно. А между т ва ясно е, че така занаятъ не може да върви. Всички най-сетне ще разбератъ че досегашната система на общинското управление чрезъ партийн тѣ бюра е гибелна и невъзможна защото ще докара града до окончателно банкрутство.

Това имаме да кажемъ по поводъ на тазгодишния патроненъ празникъ на нашето дружество.

само това, крето се диктува от кръстосаните национални и търговски интереси на тритъ страни. Затова не трябва да си правим, особено ний, никакви илюзии. Наистина, търговските интереси на Полша, Турция и България не са противоречиви и те би могли да си помагат с взаимна полза, колкото и незначителен би бил възможен между тях стокообмен. Но по-нататък общите им интереси не могат да отидат. Полша има в своята държава 8 милиона инородно население, което не е доволно от своята съдба и с което полската държава не е могла до сега да се разбере. Полша е в съюз с Румъния и по политически съображения доста симпатизира на малката антанта. Лесно обяснимо е, че Полша никога няма да интервенира между нас и нашите съседи, защото нейните политически интереси са свързани повече с интересите на нашите съседи, отколкото на нашите. Нас и поляците свързват повече платонически симпатии. И двете нации са били едно време подяремни и знаейт добре, какво значи чуждо иго. Варна ще остане с своята мален хинтерланд до тогава, когато новата международна политическа и търговска констелация ще докара ревизията на сегашните политически договори и тогава може би без война ще се изправят недостатъците на версалския договор. Полските и турските журналисти няма да докарат тази нова констелация; те даже няма да повдигат сериозно подобен въпрос, за тях отчасти безпредметен и отчасти вреден, особено за поляците.

Я. Р.

Гроздов курорт и гроздова борса в Варна.

Някои местни вестници повдигнаха наскоро въпроса за създаване на гроздов курорт и гроздова борса в наш град. Запросът за гроздов курорт трябва да се проучи от две страни: първо, дали подобен курорт в Варна въобще може да се уреди и, второ, дали за гроздолъчението варненското грозде и специално кое е подходящо. За сега, ний мислим, че такъв курорт в Варна е неосъществим просто, поради нъмането на публика за тая цълъ. Варненското грозде узрва късно, чак към средата на месец септември, когато в Варна не остават лътовници. За сега, у нас няма такава публика, която би могла да посещава нашия курорт през месец септември, когато вече се отварят училищата и всички търговци и еснафи се предават на своята професионална работа. А за посетители на нашия гроздов курорт от странство не може и да се мисли. Колкото за качеството на варненското грозде, тук имат думата химици и доктори специалисти. За самото гроздолъчение обнародваме по-долу, в днешния брой на вестника, мнението на г. Д-ръ К.

По-лесно е разрешим въпросът за гроздовата борса. Въ плодородните години тя би била и възможна, и полезна. За нейното устройство не се изискват особени разходи. Най-важното е общината да определи място за покупка — продажда на гроздето. Вместо стопаните на лозята да обикалят бакалите и овощарите и да предлагат своята стока без никаква ориентировка, по-лесно и по-удобно ще бъде самите купувачи да отиват на тъй наречената гроздова борса и тук да видят разни сортове грозде. Въ борсата може много по-лесно да се определи средната цена на гроздето, износна за двете страни: за производители и консуматори. Сжщо така и общината би била длъжна да продава своето грозде въ борсата, а не, както е до сега, да конкурира лозярите. А пък експортаторите на варненското грозде биха могли въ борсата да закупуват и поръчват по голми количества стока. По този

начин, би могло да се разбере, до колко би бил възможен износът на варненското грозде въ странство.

По-долу обнародваме научното осветление по гроздолъчението (*стафилолечение*) на нашия дописник г. Д-ръ К.

Въ странство, особено Германия, Австрия (Тирол), Франция, Швейцария и пр., препоръчва се, за известни болести, гроздолъчението, което се състои въ всекидневното ядене на едно доста голмо количество, от $\frac{1}{2}$ до няколко килограма грозде.

Болестите, за които е указано това лъчение са: страдащите от затлъстяване, подагра, диспепсия, вследствие леност на червата с запек, прилив на кръв въ черния дроб у диспептиците, хемороиди, литиазиси (камъни, чернодробни, бъбречни) и пр.

Гроздолъчението трае средно един месец; то се прави на гладно сърдце и, главно, сутрин, до като още гроздето, е покрито съ роса. Количеството на гроздето, което ще трябва да се яде дневно, достига до 3 килограма максимално, като се започва от $\frac{1}{2}$ кило, и се разпределя на три дози: 1-а от 6 до 8 часа сутрин; 2-а въ междуобядни и следобядни часове и 3-а преди вечеря.

Съставът на вътрешността на гроздето е следният: Вода 75 до 80%; захар (глицкоза и леулоза) 18 до 25%; свободни киселини (тригениа, малическа и др.) 0.30 до 0.45%; Калиум битартарикум 0.50 до 0.70%; азотни материи 0.50%; тлъстинни материи 0.30%; целулоза 0.25%.

Ципата на гроздовите зърна съдържа танин, киселини, цътна материя и е по-богата от вътрешността откъм азотни материи и соли.

Чрезъ сушене на слънцето получава се сухото грозде: *Малагита*, мискетно ароматично десертно грозде; *коринтийските стафиди*, на помалки зърна, жълти стафиди, служещи за ядене и фабрикуване на коняк; служат още за фабрикуване на някакво не до там добро качествено вино, за ядене, за тастени работи и др. Предпочита се за гроздолъчението бълото грозде на едри зърна като, напр., нашия „чауш“.

Гроздето е слабително и полезно за ония, които имат слаби гърди; служи и за пречистване на червата, черния дроб, пикочта. За болните от камъни и запек гроздолъчението е много полезно.

Резултатите от гроздолъчението са: увеличението на пикането (диуреза), намалението на пикочната киселинност и, главно, на пикочната киселина, урегулирането на изхождането (понъкога преходна диарея) и намалението на чревните ферментации, увеличението на жлъчното отдълъние и на гликогенетичната функция на черния дроб.

Споредъ болестите и съветите на лъкаря, гроздето се яде с или без ципата, но винаги освободено от кукичките. Напоследък препоръчва се пиенето на стерилизанъ гроздов сок, сръдно до 1 литър на день.

Д-ръ К. Караджовъ.

Епилепсията.

Кому ли не се е случило някога въ живота му да види вървящия предъ него човъкъ — мъжъ, жена, дете да изпуска внезапно единъ дивъ викъ — ревъ и да се струполяса въ безсъзнание на земята? Това е епилептикъ или епилептичка. Болестъта, отъ която боледуватъ, се казва *епилепсия*, позната отъ най старо време: гърци, евреи, римляни и пр. говорятъ за нея подъ рзни имена; въ Евангелието на няколко пжти се говори за такива болни, излъкувани отъ Исуса Христа. Сегашното си име тя получила отъ прочутия французски лъкаръ Ambroise Paré (1517 — 1590) и произхожда отъ гръцката дума *епилептико*, която значи: изненадвамъ, хващамъ, улавямъ, нападамъ ненадейно, внезапно, което нъщо е

главната черта, главниятъ признакъ на болестъта.

Най-обикновената и най-познатата отъ всички форма на болестъта епилепсия е тъй наречената *голъма* или *конвулсивна* епилепсия, която започва съ едно внезапно извикване на болния, строполъсване, като отъ ударъ отъ гръмъ, на земята или кждето се случи — на камъни, въ вода, въ огънъ и пр., вследствие което епилептиците носятъ навъсжже по тълото си рани или цикатрисы отъ рани — изгубване на съзнание, последвано отъ гърчения на тълото, главата, очите, устата, по устните на която се явява пъниста кръв, вследствие ухапване на езика, и изпусчане много пжти подъ себе си; а свършва съ уталожване на всичко, следъ което болниятъ заспива или пъкъ се събужда и съвзема, макаръ и, въ началото, още замаянъ.

Но има и други форми епилепсии, които се узнаватъ по-мжчно и са по-малко познати на широката публика, макаръ и да не са по-рждки отъ първата. Те са: *Малката* или *неконвулсивната епилепсия*, която бива отъ нъколко вида, а именно: а) *Вие на сапъ* и губене съзнание, последвано или не отъ падане; б) *Разсъянност*: болниятъ, посръдъ каквато и да било работа — четене, писане, шиене и пр., губи за нъколко секунди самосъзнание, но не пада, а се заглежда, фиксира погледа си върху една точка, мърмори си нъщо, прави някакви движения, следъ което скоро се свъстява и продължава наново работата си, като че не било нищо; в) *Несъзнателни движения*: бггане, тичане и др. п. Характеренъ е следниятъ, разказванъ отъ Legrand du Saule, случай на такава епилепсия: Единъ сждия, презъ време на заседание, ставалъ отъ мътото си, отивалъ да пикае на единъ жгълъ въ сждебната зала, следъ което връщалъ се пакъ и сдалъ на мътото си, безъ да е ималъ и най-малкото съзнание за извършеното и безъ да си спомнялъ за това. — *Душевната епилепсия*, която Jules Falret различава на: а)

Малка интелектуална болест, състояща се въ едно леко, отъ време на време (15 и повече дни), възбуждение, което предизвиква едно постоянно бърборене, халюцинации и пр.; и б) *Голъма интелектуална болест*, характеризираща се отъ едно извънредно силно раздразнение, състояние на полуда и ужасни халюцинации, които, много пжти, докарватъ болния до извършване на престъпление: убийство, подпалване и пр. Успокояването и на едната, и на другата форма настъпла, било, внезапно, следъ единъ конвулсивенъ припадъкъ, било, постепенно, следъ дълбокъ сънъ.

Всички видове епилепсии биватъ винаги непосредствено предшествувани отъ тъй наречената *аура* (въздухъ, вътъръ), която съставлява самото начало на припадъка, трае само нъколко секунди и се слива съ началото на припадъка, така че изгубването на съзнанието изглежда винаги да е внезапно. Аура е едно особено чувстване, винаги еднакво за единъ и сжщъ боленъ, на: въздухъ по краишниците, особено ржцетъ, подлъжична буца; тя се състои въ мигания, мляскания, движения (като опитъ за закопчване дрехата, търкане лицето и пр.), кихания, хлъцукания, промъни въ зрението, отпадъкъ, студъ, сърдцебиене, разни импулси, отиващи до криминални деяния и пр. У нъкои пъкъ епилептици самата аура е предшествувача нъколко часа или дена отъ известни *предвестници*, които траятъ часове и дни и отъ които най-важниятъ и най-разпространениятъ е *стомашното разстройство*.

При това, характерно е за всичките форми и видове епилепсии, че епилептиците, следъ свършването на пристъпа, не помнятъ абсолютно нищо отъ извършеното презъ времето на припадъка.

Освенъ гореописаните форми на епилепсия, има, най-после, и тъй нареченото *епилептично състояние*: пристъпите се явяватъ на серии, една подиръ друга, безъ прекъсване, безъ

даване време и възможност на болния да се свести. У единъ нашъ боленъ въ Балбунарския държ. приютъ, ние бгхме наброили 50 — 60 пристъпа въ часъ. Това състояние може да трае най-много 48 часа и свършва обикновено съ смъртъ.

Въ промежуточното на пристъпите време, епилептиците не представятъ нищо особено. Обаче, главната имъ черта е *лесновъзбудимостъ*: епилептиците са хора до висша степенъ свадливи, подозрителни, готови винаги за крайности, злопамятни, съ една дума, те са споредъ Bouché, хора „нищи духомъ“. — Въ психическо и умствено отношение, те достигатъ най-често до слабоумие, идиотство, умопобъркване; въ други, много по-рждки случаи, епилепсията не указва никакво, *видимо* поне, неблагоприятно влияние. Има примъри даже, които доказватъ, че тя може да съществува наредъ съ гениални способности: Юли Цезаръ, Мохамедъ, Наполеонъ велики, Петъръ велики, Русо, Петрарка, Достоевски и др. били епилептици.

Споредъ статистиките на разни автори, епилепсията се явява най-често у момчетата, по-малки отъ 5 год. възраст, а после у тях между 5 до 10 и 14 год. възраст, а у момчетата презъ 14, 15 и 16 год. възраст. Изглежда че тя, въ началото, е обикновено само *нощна*, а по-нататъкъ става и *дневна*. Много е важно разпознаването на болестъта отъ самото още начало; за това родителите нека запомнятъ следните думи на професора Troussseau, които могат да ги поставятъ своевременно въ пжта на това ранно разпознаване на болестъта: „Разправя ли ви нъкой боленъ, че сутринъ се събужда съ главоболие и че презъ нощта се билъ изпусналъ подъ себе си по малка нужда; при това, чувства ли той известна спънка при говорене, вследствие едно утичане на езика; а вие самъ констатира ли на челото и шията му синкавини: то, въ такъвъ случай, вие можете не да заключите, а съ увъреноостъ да кажете, че той — боленъ е ималъ презъ нощта единъ епилептиченъ пристъпъ“.

Причините за появяването на епилепсията са многобройни и разнообразни: а) *Детски конвулсии* при първото никнене на жбитъ; б) *Мжчно раждани деца*; в) *Сифилис*: една отъ най-важните причини; г) *Ударъ по главата*; д) *Разни рефлексни*: далечни причини, като, хроническо стомашно разстройство — сжщо една отъ най-главните, може би, причини (Voisin); чуждо тълъ въ ушите, носа (полипи), червата (глисти) и пр.; е) *Силни душевни вълнения*; ж) *Оканизъмъ*; з) *Алкохолизъмъ*; и) *Инфекциозни болести*; к) *Лоши хигиенни условия*; л) *Физическа и умствена преумора*; м) *Нервни болести*; н) *Наследственостъ*. За последната, Bouché казва, че съществувала действително, но не била достатъчна, за да предизвика пристъпите, а имала нужда отъ редъ причини и обстоятелства, които били нейни помощници и истински предизвикатели.

Споредъ Bouché имало петъ категории епилептици: 1) *Заможните* и интелегентните епилептици, които могат да се занимаватъ съ частната си работа, а сжщевременно и да се лъкуватъ у дома си; 2) *Сжщо интелегентните*, които, обаче, не могатъ вече укри болестъта си, понеже ставатъ причина за разни обществени неприятности; 3) *У които умственото състояние е вече засегнато* и болестъта имъ явно прогресира и води къмъ умопобъркване; 4) *Кои поради жестокостта или повторителността на припадъците имъ, са неспособни вече да се движатъ изъ обществото*; и 5) *Умопобърканите*, които, въ даденъ моментъ, могатъ да станатъ опасни за обществото. — Първите две категории епилептици могатъ да се лъкуватъ по домовете си; ония отъ третата и четвъртата категории трябва да се настанятъ въ особени заведения, наречени *колокви*, гдето да могатъ да работятъ и, сжщевременно, да се лъкуватъ; петата категория епилептици трябва непременно да се настанятъ

въ специални болници и въ приюти. Крайът на епилептиците, ако не се вземат мърки за тяхното лѣкуване, е умопобъркването — лудницата. Епилептиците рѣдко живѣят до старостъ, защото, безъ да смѣтате опасността за живота имъ отъ лѣдане и пр., тѣ сж хора въобще изтощени, та едва могатъ устоя на каквато и да било по-тежка или инфекциозна болестъ.

Излѣчимостта на болестта епилепсия, споредъ Voisin и Dieulafoy е възможна отчасти само; споредъ Gilles de la Tourette и Bouché, тя е сигурна, когато лѣчението започва наскоро следъ разпознаването ѝ, отъ детинство още. Процентътъ на излѣкуванитѣ стари болни, споредъ специалиститѣ и споредъ нашитѣ статистики въ Бѣла и Балбунаръ е 10%. — А въобще, споредъ Henri Damaye: Епилепсията е една отъ болеститѣ, на която терапевтиката е постигнала най-забележителни успѣхи въ тия десетъ последни години.

Начинитѣ на лѣчението на епилепсията сж извънредно многобройни; обаче, най-добритѣ, споредъ насъ, сж тия на Charcot — Gilles de la Tourette — бромолѣчението и на Henri Damaye — луминалолѣчението.

Въ заключение, ще кажемъ, че крайно време е, щото всички — лѣкари, родители и болни да се отърсимъ отъ възражения, тъй да кажемъ, у насъ психизмътъ, по отношение излѣчимостта на епилепсията и да предприемемъ нѣщо, съ което, и да не получимъ даже съвършеното излѣкуване на епилептиците, а само облекчението на тяхното състояние, ние ще докажемъ поне своята по-голяма къмъ тия нещастници заинтересованостъ, като, съ това, ще вдъхнемъ въра и надежда не само на самитѣ болни, но и на не по-малко заслужаващи нашето съжаление тѣхни родители, та ще заставимъ всички да излѣзатъ изъ своята резигнация и се заловятъ съ сериозното лѣкуване за излѣкуване или, най-малко, за облекчение теглото на толкова жестоко изпитанитѣ отъ сждбата бедни сжщества!...

Нови интернационални аграрно-стопански проблеми.

Ний, варненцитѣ, често повтаряме, като че вече машинално, общезвестната, изтъркана истина, че съ изгубването на Добруджа нашия градъ запада. Нѣкои даже мислятъ, че следъ повторното присъединяване на Добруджа къмъ България, въ Варна не ще има никаква криза и ще се върнатъ за нея старитѣ добри времена.

Обаче при сегашната мирова криза не е за върване, че „всеобщата“ економическа криза за Варна нѣма да сжществува и че нашия градъ ще прави щастливото изключение отъ общото правило.

Кризата днесъ е двойна: земеделска и търговско-индустриална. Следъ свършването на всемирната война всички държави гледаха да произвеждатъ всичко у дома, така че почти да нѣматъ нужда отъ чужди стоки. Индустриалнитѣ се стремѣха да развиятъ у себе си земледѣлното до възможни предѣли, а въ земеделскитѣ страни като България, Сърбия и Ромжния започнаха да се фабрикуватъ възможни и невъзможни индустриални стоки и то не само за вътрешния пазаръ, но и за износъ, макаръ че не е имало твърде за къде да се изнася. Резултатъ отъ това всеобщо земеделско и индустриално надпреварване бѣ всеобщо наводнение отъ стоки. Можеха да продаватъ съ удовлетворителни печалби само тия държави, които умѣятъ да произвеждатъ и доставятъ своитѣ стоки съ малки разноси. Другитѣ бѣха принудени да продаватъ съ съвсемъ ничтожни печалби и даже безъ печалби. Кризата отвориша земеделцитѣ. Тѣ по нѣмане на пари престанаха или отлагали да купуватъ индустриални стоки. Всѣки се е ограничилъ съ най-нуждното. Множество фабрики престанаха да работятъ, други съ-

кратиха своето производство; търговцитѣ по нѣмане на работа не можаха да посрещатъ своитѣ парични задължения, банцитѣ отъ страхъ да не изгубятъ капитални ограничиха до минимумъ своитѣ кредитни операции, държавнитѣ каси започнаха да се изпразватъ.

Отъ тая всеобща криза страдатъ, разбира се, нееднакво всичкитѣ страни, но днесъ въ Европа оплакванията сж всеобщи. Две голѣми противоречия: при изобилие на стоки — голѣмо бѣдствие.

Варненската журналистика много малко обръща внимание върху готвящитѣ се отъ нѣкои съседни държави солидарни мѣрки противъ застрашаващата криза, на първо мѣсто противъ спадането ценитѣ на хранитѣ. По инициативата и доклада на сърбския министъръ Маринковичъ наскоро се е състояла конференция въ Букурещъ и после втора конференция въ Синая на сърбскитѣ и ромжискитѣ официални лица и специалисти за изработване на общи търговски и митнически мѣрки. Отъ размѣненитѣ мисли при съвещанията се получава впечатлението, че има стремление за създаване на по-голяма *митническа уния между придунайскитѣ страни*. Въ конференцията въ Синая присъствуваха като наблюдателъ чехословашки делегатъ. Инициаторитѣ на унията искатъ да привлечатъ къмъ тоя съюзъ не само земеделскитѣ страни като Ромжния, Югославия, Маджария, България и Полша, но и индустриалната Чехославания. Напоследъкъ подобна конференция е свикана самостоятелно отъ полското правителство, за кждѣто заминалъ нашия министъръ на земледѣлството — Гр. Василевъ. Презъ м. септемврий щѣла да бѣде свикана сжщо конференция въ Прага.

Така би се създадѣ единъ сериозенъ економически блокъ отъ съседнитѣ държави, който би могълъ да изиграе голѣма роль не само въ средно източната частъ на Европа, но чието влияние би се почувствувало и въ западна Европа. Старитѣ економически съглашения, установенитѣ правила и заведената практика биха рухнали, а на тяхното мѣсто би се изработила една обща тарифа и съ общи правила за вътрешната и международната търговия между държавитѣ влизащи въ новата митническа уния. Съ това би се вдигнала досегашната митническа преграда между тия страни. Тая преграда би останала да сжществува само за държавитѣ не влизащи въ тая уния.

Въ теория всичко това е възможно. Най-мжчната частъ на такова съглашение ще се състои въ това, дали лесно ще се осжществи спогодба за ставкитѣ и компензациитѣ направени отъ чисто земеделскитѣ страни въ полза на индустриалнитѣ страни. При тая спогодба напр. България би могла да внася на леки и опредѣлени условия своитѣ земеделски произведения въ Чехославания и Полша. И обратно, чехитѣ и поляцитѣ и отчасти и другитѣ биха могли на леки условия и безъ взаимна конкуренция да пласиратъ у насъ своитѣ индустриални произведения. Тогава въ Варна по-лесно би се осжществилъ проектъ за свободната зона, отъ която градътъ би извлѣклъ значителна полза.

Разбира се не всички съсловия би се зарадвали отъ такава спогодба. У насъ би се обявили противъ нея нѣкои фабриканти, които до сега монополизираха пазаря, защото тогава чуждитѣ фабрики би намерили полесенъ достѣпъ въ нашата страна, отъ колкото сега, но вместо това нашитѣ селѣни би продавали своитѣ произведения на по-добра цена. А ний сме собствено селска държава.

Кореняци, не забравяйте, че въ Вашата редовностъ е силата на „Варненски Кореняк“.

Хроника

Тозгодишния патроненъ празникъ на дружеството и деня на освобождението на града Варна празнувахме скромно съ панихида и молебенъ въ старата църква св. Архангелъ Михаилъ. Сведъ молебена свещ. Димитъръ Андреевъ произнесе хубала кратка назидателна речъ, съ която покани дружествени членове къмъ сплотеностъ и верностъ на дружественитѣ идеали.

Народнитѣ музикални тържества. Вече нѣколко години подъ редъ презъ курортния сезонъ се устрояватъ въ Варна въ лѣтния общински театръ тѣй нареченитѣ „народни“ музикални „тържества“ съ разнообразна програма. Миналитѣ години тѣзи „тържества“ се уреждаха отъ културнопросвѣтното читалищно дружество, тази година главния ржководителъ бѣше градската община.

Идеята за такива „тържества“ бѣше много умѣстна: тържествата внасяха известно разнообразие презъ банския сезонъ и ако не бѣха тѣ, то общината трѣбваше да уреди нѣщо друго за варненскитѣ гости, защото военната музика предъ градското казино, както разни джазбанди и шопския оркестръ не сж предназначени за широката пблика, а само за консоматоритѣ на казиното и разни други ресторани и бирарии. — Но защо тѣзи концерти както и други литературни продукции по тоя случай се наричатъ „тържества“? Сжщата софийска опера и сжщиятъ симфонически оркестръ заминаватъ отъ София за Варна и тамъ тѣхнитѣ продукции се нарекоха вече „тържества“. И тѣй сжщо дали тѣ сж действително „народни“? За да бждатъ тѣ истинна народни, тѣ трѣбвало би да бждатъ достѣпни за широкитѣ маси на „народа“. При високитѣ сравнително цени на мѣстата (23—83 лв.) тѣ можаха да бждатъ достѣпни само за по-състоятелни хора. Средна класа хора не могатъ да харчатъ по 23 лева за 1 билетъ. Впрочемъ ефтини мѣста бѣха толкова малко, че умѣстно би могло да се каже, че тѣ не сжществуваха. — Другъ важенъ недостатъкъ е въ самото здание на театра: Сцената му е съвсемъ миниатурна, така щото изпълняванитѣ на такава сцена балети и хоровитѣ части излизатъ съвършено смѣшно, което, разбира се, не хармонира съ помпозния терминъ „тържества“. Трето: Театрътъ не е до сега покритъ и въ случай на дъждъ представлението трѣбва да се прекрати. Подобенъ случай имамхе преди нѣколко години: веднага следъ 2-то действие представлението е било прекратено, а публиката нахвасена „тържественно“ се е прибрала въ къщи. Четврти недостатъкъ е неподаждящото мѣсто на театралното здание близо до казиното и разни частни ресторани: тукъ отъ разни страни се чуватъ понѣкогажъ едновременно разни музики, джазбанди и звънци, което прилича на панаиръ.

Самитѣ концерти и литературни продукции излезоха много сполучливо и удовлетвориха напълно многобройната отбрана публика.

Тържественното откриване бюста на митрополитъ Симеонъ. По инициативата на специаленъ комитетъ при Академията на наукитѣ подъ председателството на проф. Милетичъ на 11 августъ стана тържественното откриване на възпомятелния бюстъ на варненско-преславския митрополитъ Симеонъ, построенъ въ морската градина и изработенъ отъ скулптора Ив. Лазаровъ. Присъствуваха: министъръ-председателъ Ляпчевъ, министритѣ: Цанковъ, Мишайковъ и Буровъ, председателъ на Н. Събрание Найденъ, професоритѣ: Милетичъ, Ас. Златаровъ, Романски, Бобчевъ, Кулевъ, и други официални лица. Произнесоха се речи отъ г. г. Ляпчевъ, митрополита Павелъ, проф. Милетичъ и кмета Бяновъ. Следъ молебена бѣ сложена въ морското казино трапеца, по който случай се

пиеха наздравници придружавани речи на министритѣ Буровъ и Цанковъ.

Редки сж случаитѣ когато се въздигатъ възпомятелни паметници на още живи дейци. Проф. Милетичъ въ своята дълга речъ обясни този необикновенъ фактъ съ това, че вече сега можалъ да се даде „искренъ изразъ на дълбоко, всенародно почитание къмъ личността на митроп. Симеонъ отъ признателна България“.

Всички коренни и постоянни жители на Варна знаятъ, кой е митроп. Симеонъ. Следъ учредяването на българската автокефална църква и избирането на български екзархъ, дѣдо Симеонъ биде назначенъ за преславския митрополитъ. Градътъ Варна както и други нѣкои градове и райони въ църковно отношение останаха и занаяпредъ подъ управлението на цариградския гръцки патриархъ и чакъ следъ освобождението на България, варненската дицезия съ българското население и българскитѣ църкви биде слѣта съ преславската и резиденцията на митрополията биде преместена въ Варна. Днесъ въ Варна и другаде нѣма гръцки митрополити и гръцкитѣ църкви.

По износа на десертното грозде въ страиство. Презъ последнитѣ 4 години (1926—1929) износътъ на българското десертно грозде значително се увеличава. И така когато презъ 1926 година можеха да бждатъ изнесени едва 152000 килограма грозде (за Австрия), презъ 1927 год. изнесеното количество се се увеличава на 530,000 килограма, а презъ 1928 год., когато вече се приспособиха вагони за износъ и се издѣйствува бързия превозъ на тия вагони презъ Югославия, за да могатъ за 4 дни да достигнатъ до Виена, износътъ се увеличи на 911000 кгр. Презъ 1929 год. имаме вече износъ, който достига до 2,104 569 килограма разпредѣленъ по държави така: за Австрия 1,758,700 (главно за Виена, голѣмъ консумативенъ и разпредѣлителенъ центъръ), за Германия 294,450 кгр., за Чехославация 28,420, за Полша 12,964 и за други държави 12000.

Забележително е, че въ сжщитѣ четири последни години износътъ на българскитѣ вина постепенно спада: отъ 4 милиона литри презъ 1926 г. на 145000 литри презъ 1929 г.

Въ станалитѣ презъ м. Юлий 2 конференции: първата свикана отъ Русенската Търговска Камара за 6 Юлий въ гр. Люсковецъ и втората свикана отъ Софийската и Варненската Търговски Камари за 12 и 13 Юлий въ гр. Г.-Орѣховица сж били взети решения засагащи едни и сжщи искания по производството на десертното грозде (главно афузъ али и димятъ) и по превоза и търговията съ десертното грозде. Въ Г. Орѣховската конференция присъствуваха между другитѣ представители на кооперацията Димитъ г. Н. Трошевъ, но ролята на варненскитѣ делегати следъ несполучливъ опитъ за износъ презъ 1927 г. бѣше повече наблюдателна (сведѣния заети отъ Варненски Окржженъ Вестникъ отъ 20 августъ 1930 г.).

Малка варненска библиография. Въ Варна излизатъ три по-сериозни научни литератур. списания: *Морски съговоръ*, *Морска мисль* и *Български Народенъ Театъръ*. Морски съговоръ е старо солидно списание съ обезпечени срѣдства и за него нѣма нужда да кажемъ нѣщо повече. Проложѣдва обичъ и заинтересованостъ къмъ морето. Български Народенъ Театъръ се редактира отчасти въ въ София, отчасти въ Варна. Искана да помага морално на театралното дѣло изобщо въ София и Варна като намира, че и въ Варна има достатъчно почва да се работи въ това поле. Редакцията гледа на цѣлата работа идеалистически: да работимъ и всички мжчнотии ще се преодолеятъ. Много по-скромна за дача си е предназначило третото списание *Морска мисль*. Редакцията обявява, че нейното списание предназначено за морски спортъ и ли-

тература. Въ него се печатат поезии, кратки белетристични произведения, статии по морския спорт и морезнанието — всичко в общодостъпна форма. Въ втората книжка на списанието напр. срещаме сполучлив превод от Лермонтова *Корабъ*. Не е лошо и разказчето от Ст. Лефтеровъ: *Среща*. Желаяме на списанието да се закрепи и да обнародва подобрени статии. Съ неподбрани статии списанието едва ли ще може да вирее.

Народонаселението въ цѣлия свѣтъ. Най-новата статистика на свѣтовното население говори за приблизително 2 милиарда души. Отъ това число се падали въ Азия 900 милиона, Европа 510 милиона, Америка 220 милиона, Африка 150 милиона. На най-малката част на свѣта — Австралия се пада всичко 7 милиона, това значи по-малко, отколкото брои столицата на Англия — Лондонъ.

Въ самата Европа най-многочислено население има Европейската Русия — 115 милиона. За страната на нашата осамодителка привеждаме нѣколко данни повече. Болшевишкото правителство е заличило старото название „Россиа“, а на нейното мѣсто въвелъ ново: *Союзъ съветскихъ социалистическихъ республикъ* и съкратено се първоначалнитъ букви С. С. Р. Европейската и Азиатската Русия наедно заематъ пространството 21,875,000 кв. километра. Населението на дветъ части достига до 146 милиона, съ столица Москва брояща 1,900,000 жители.

Второ место следъ Русия заема Германия съ 62, 200,000 жители; по-нататъкъ вървят: Англия — 42,700,000 души, Италия 41 милиона, Франция 39,500,000, Полша 30,400,000, Испания 21,300,000, Румъния 17,000,000, Чехославация 13,600,000, Югославия 13 милиона, Маджария 8 милиона, Бельгия 7,800,000, Холандия 7,600,000, Австрия 6,500,000, Швеция 6 мил., Гърция 6 мил., Португалия 5,400,000, България 5 милиона, Естония 4,100,000, Швейцария 3,900,000, Финландия 3,500,000, Дания 3,400,000, Норвегия 2,700,000, Литва 2,100,000, Европейска Турция 2 мил., Албания 800,000, Люксембургъ 260,000.

Такива приблизителни цифри сж обнародвани изъ разни списания и вестници презъ 1929 год.

Въ обнародвания наскоро отъ Лигата на Народитъ статистически сборникъ намираме интересни сведения за населението на земното кълбо и за прирѣста презъ последнитъ години. Статистическитъ данни обнародвани отъ Лигата, сж навѣрно най-точни. Въ 1913 год. свѣтовното население съставляваше 1 милиардъ 808 милиона души. Въ 1926 година населението се увеличило на 1 милиардъ 932 милиона, т. е. съ 7% или по 1% на всѣка година. Споредъ изчисленията на Лигата свѣтовното население се разпредѣля така: На първо мѣсто седи Азия съ своитъ 1 милиардъ; следъ Азия идва Европа съ своитъ 514 милиона жители, после Америка съ 232 милиона, Африка 146 милиона и Австралия —

Новъ финансовъ институтъ Бюро за финансови проучвания, информация и контрола при Дирекцията на държавнитъ дългове изучава условията за уреждане институтъ за контролиране финанситъ на общинитъ, специално за отпускане заеми на общинитъ отъ държавата.

Общинитъ нѣма да могатъ да сключатъ заеми отъ чужбина или вътрешността безъ разрешение на контролния институтъ.

Констатирано е, че общинскитъ финансии се стопанисватъ зле, често пжти въ голѣмъ ущърбъ на народно стопанскитъ интереси. У насъ института се създава по подобие на Германия. Финансовото министерство въ идущата сесия на народното събрание ще внесе законопроектъ за узаконяване на контролния институтъ, който ще бжде отдѣление на финансовото министерство.

Забележка: Горната новина се съобщава отъ софийскитъ вестници. Всичко хубаво, но мислимъ, че партизанскитъ управления на нашитъ

общини ще намерятъ пжтища и средства да заобиколятъ постановленията на финансовия контроленъ институтъ.

Картелирането на нашата индустрия. Заемаме отъ софийск. седмично спис. „Стопанска България“ стр. 9 следнитъ редове, които съставляватъ злбата на деня не само въ София, но и въ цѣла България: Нашата индустрия възприе картелирането, като средство за облекчение на тежкото положение въ което е изпаднала отъ нѣколко год. насамъ. Срещу тоя начин на взаимно подпомагане напоследъкъ у насъ се вдига голѣмъ шумъ. Искане се дори държавата по законодателенъ редъ да ограничи картелитъ. Настроението срещу картелитъ става все по голѣмо.

Съзнанието всредъ българскитъ индустриалци да възприематъ картелната форма, като най-подходяща за условията, при които тя е поставена да съществува и да се развива, дойде доста късно. Изгодитъ, които тая форма носи за обединенитъ индустрии, сж действително голѣми. Тя е най-подходящата за техническия прогресъ въ производството, за издигане производителността на труда, за рационализацията на производството, за поевтиняване на ценитъ и пр. Сложени на такива основи картелитъ губятъ отрицателнитъ си обществени тенденции, каквито могатъ да иматъ, било по отношение налагане изкуствено голѣми цени, влошаване качеството на произведенитъ отъ тѣхъ артикули, било по отношение изкуственото понижаване ценитъ на суровитъ произведения, нуждни за производството имъ.

Кое предизвиква днешното недоволство на обществото срещу съществуващитъ индустриални картели, или съглашения у насъ и основателно ли е?

Нека се признае самата истина, че първитъ прояви на картелиранитъ еднородни индустриални предприятия у насъ бѣха отрицателни за обществото. Въмѣсто да рационализиратъ поевтинятъ производството си, тѣ използваха затрудненията на държавата и незаинтересоваността на консулаторитъ вследствие на много други грижи и бедствия, да прибѣгнатъ къмъ едно бързо увеличение на ценитъ и да оставатъ впечатлението, че правятъ това отъ жаждата да натрупатъ по-голѣми печалби. Когато числото на картелитъ бѣ малко, общественото внимание не се спираше върху тѣхъ. Но колкото повече картелитъ започнаха да се увеличаватъ, толкова повече се създадоха условия за обществена тревога.

Следъ картела на захарнитъ фабрики дойде картелътъ на пивоварнитъ фабрики, на фабрицитъ за вжгледауокисъ, на цементовитъ фабрики, на производителитъ на сода и лимонада, на маслодайната индустрия и пр. и следъ всѣко едно постигнато съглашение следваха нови, повишени цени.

Отъ нѣколко седмици се размѣнятъ мисли за картелирането на вълнено текстилнитъ фабрики, на фабрицитъ за консерви, на фабрицитъ за макарони, на тютюневитъ фабрики и пр.

Естествено, е че като се иматъ предъ видъ действията на картелиранитъ по-рано фабрики, и опасността отъ заскжпването на новитъ стоки, започна да става все по-голѣмо негодуванието, възмущението и протеститъ се увеличаватъ.

По тоя начинъ картелиранитъ индустриални предприятия се поставятъ вече въ едно свършено неизгодно положение предъ обществото и държавата. На тѣхнитъ картели никои не гледа съ симпатия. Тѣмко това, което не биваше да се допусне отъ страна на индустриалцитъ.

Защото не трѣбва да се забравя, че нашата индустрия до колкото е отбелѣзала нѣкакъвъ успѣхъ въ своето развитие, това се дължи на широката протекция, която ѝ се давала и продължавала да дава държавата и жертвитъ, които е понесяло за нейното развитие българското гражданство.

Днешната стопанска криза е застъпнала болезнено всички производителни съсловия, целия български

народъ. Не бива отдѣлни предприятия да използватъ тѣмко въ тая криза положението си да натрупатъ по-голѣми печалби, Защото фактитъ сж толкова очебийни, че не могатъ съ нищо да се оправдаятъ. Настроението срещу картелитъ пакости и на всички останали индустриални предприятия, които изнемогватъ отъ кризата.

Дружествени вѣсти.

Общинското падарско право. На запитванията отъ разни страни отговаряме, че въ новия общински бюджетопроектъ специалната комисия е предвидела увеличение на падарското право само съ 5 лева. Но това е до сега само проектъ, който още не е приетъ отъ общинския съветъ.

Неверни слухове. К. П. И. д-во Варненски Коренякъ, счита за свой дългъ да доведе до знанието на дружественитъ си членове и варненското гражданство, че основаната при дружеството посмъртна каса най-акуратно и своевременно изплаща сумитъ, предвидени по правилника на сжщата за всѣки смъртенъ случай. Всичко друго лансирано по адресъ на дружествената посмъртна каса не отговаря на истината.

Ако има правоимеющи, които не сж удовлетворени по реда предвиденъ въ правилника за посмъртната каса, поканватъ се да се явятъ въ дружествената канцелария, за да получатъ припадающитъ имъ суми.

Отъ настоятелството.

По-долу обнародваме **явна благодарностъ** на г-жа Султана Иванова, жена на починалия членъ на нашето дружество Иванъ М. Куртевъ.

Исказвамъ благодарността си къмъ К. П. И. д-во „Варненски Коренякъ“, че на сжщия день, следъ като се помина съпругътъ ми Иванъ М. Куртевъ, членъ на сжщото дружество и посмъртната каса, веднага ми се брои припадающата се премия отъ посмъртната каса.

Августъ, 1930.

Султана Иванова.

Варненски

Археологически музей.

Постжпления презъ м. юний, юлий и августъ. *Отъ Варна.* Д-ръ Димитровъ — мраморна плоча съ конникъ и подписъ, П. Коларовъ — медна римска монета, П. Енчевъ — сребърна римска монета, П. Сакеларова — мраморна рамка, Зл. Куюмджиевъ — бронзова монета Маркианополъ, Б. Шивачевъ — стара българска медна монета, П. Н. Сахатчиевъ — бронзова монета Месемврия, среб. римска монета и 3 стари чуждозични речници, П. Стойковъ — турска посребрена монета, В. Петрова — 4 римски медни монети, К. Тодоровъ — византийска медна монета, И. х. Стояновъ — мраморенъ фрагментъ на Херакла, Л. Озисъ — мраморенъ фрагментъ отъ берелефъ, М. Максимовичъ — 2 вкаменени таралежчета, П. Василевъ и Ив. Митевъ — жбѣ отъ мамутъ. *Неврокопъ.* К. Д. Джембазовъ — 17 ч. павини павти, 2 кукудки, 1 гирданъ, 2 умници, 4 пръстени, 3 ч. обици, 1 везена кърна и среб. австр. монета *Рилски манастиръ*. Архим. Кирилъ — медна визант. монета *Аджемлеръ* Ст. Качаковъ — 2 мед. виз. монета, Г. Яневъ — мед. визан. и бронз. Одеситонъ, желѣз. стреличка Дим. Ламбовъ — 1 мед. визан. монета. *Маленовъ* сжщо медна римска, К. Тодоровъ — сжщо визан. Д. Г. Димитрова — среб. сж. бълг. монета, Кр. Стойковъ — мед. визан. монета, Ц. Д. Симова — бронз. Одесосъ, Т. Николовъ — руска медна, М. Д. Петлевъ — глинена чашка, Н. Ламбовъ — мед. турска *Чалжларъ* Г. Желѣзковъ — медна анонимна монета, Д. Мирчевъ — 2 мед. римски. *Прага* — Заплеталь — египетски статуикъ отъ Черномор. крайбржжѣ. *Отъ Варна.* Г. Трифоновъ — мед. виз. монета Одесосъ, М. Богдановъ — Географія отъ К. Фотиновъ (1843 г.). Пристанищното управление — два мраморни фрагмента съ надписи. Д. Стаменовъ — плетена металическа огърлица. *Аджемлеръ.* В. Димитровъ — желѣзна стреличка, Д. С. Кавалджиевъ — амфора, Ат. Яневъ — желѣзна стреличка, 3 медни и 1 бронз. монети, Янка Т. Стойчева — медна игла, Ст. Ив. Райнинъ — медна монета, К. Панайотовъ — медна австр., Н. Георгиевъ — бронзова, Д. Лимбовъ — сребър. тур. монета, Т. Ивановъ — желѣзна стреличка, Я. Д. Качаковъ — мед. монета и прешленъ, Хр. Николовъ — мед. рим. монета, Д. Симовъ — желѣзна стрелка, Г. А. Стойловъ — мед. рим. монета. *Аджидеръ.* Зах. Славовъ — пиринченъ пръстенъ. *Рилски манастиръ.* Архим. Кирилъ — картина и пиринченъ пръстенъ. Дружеството благодари на дарителитъ.

Печатница „Просвѣщение“ — Варна

Д-ръ КОНСТ. КАРАДЖОВЪ

ЛЪКАРЬ ПО
ВЪТРЕШНИ БОЛЕСТИ,
АКУШЕРСТВО — ГИНЕКОЛОГИЯ.

Приема всѣки день,
преди и подиръ обѣдъ,
въ дома си ул. „Успенска“ № 2,
срещу 1 я полицейски участъкъ.

Беднитъ безплатно.

Работницитъ съ работнишки книжки.

Отъ 1 Юлий клуба на
дружество „Варненски
коренякъ“ се премѣсти
на улица „Царъ Борисъ“
№ 44.

Дружествената канцелария е отворена:

Понеделникъ	отъ 8 — 12	и отъ 3 до 8 часа
Вторникъ	„ 8 — 10	и „ 6 — 8 „
Срѣда	„ 8 — 10	и „ 6 — 8 „
Четвъртъкъ	„ 8 — 10	и „ 6 — 8 „
Петъкъ	„ 8 — 10	и „ 6 — 8 „
Сжбота	„ 8 — 10	и „ 6 — 8 „
Недѣля	„ 8 — 12	и „ 2 — 4 „

Презъ останалитъ работни часове дѣловодителътъ на дружеството ще бжде на инкасо изъ града.